

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2024 r. na posiedzeniu bez udziału stron
w sprawie M. S. skazanego z art. 296 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,
wniosków obrońców skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu
Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 października 2023 r., sygn. akt II AKa
160/22, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 3 lutego
2022 r., sygn. akt III K 218/18,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł
wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W kasacjach od wyroku Sądu odwoławczego obrońcy skazanego zarzucili
rażące naruszenie szeregu przepisów prawa materialnego i procesowego mające
istotny wpływ na treść orzeczenia, a nadto wystąpienie bezwzględnej podstawy
odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zaistniałej przed Sądem odwoławczym - i w
konkluzji wnieśli o wstrzymanie wykonania orzeczenia. Wobec tego, że wnioski te
nie zawierają uzasadnienia, to należy domniemywać, iż w przekonaniu autorów obu
skarg, to doniosłość podniesionych zarzutów, w tym wystąpienie przesłanki z art.
439 § 1 pkt 2 k.p.k., wskazuje na duże prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji,
co z kolei przemawia za uruchomieniem instytucji z art. 532 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy stwierdza, że wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja wstrzymania wykonania wyroku określona w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a potrzeby jej zastosowania nie może uzasadniać sama czynność wniesienia kasacji. Potrzeba ta aktualizuje się dopiero wówczas, gdy bądź to (niezależnie od przyszłego rozstrzygnięcia co do zasadności skargi kasacyjnej) już wcześniej można stwierdzić zaistnienie istotnych powodów do uznania słuszności tej kasacji, bądź też wówczas, gdy strona wykaże odrębnie istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia pociągałoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki.

W niniejszej sprawie nie wykazano, że skazany M. S. mógłby ponieść takie poważne, nieodwracalne następstwa. Samo osadzenie w zakładzie karnym celem wykonania prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie może być uznane za powodujące automatycznie tego rodzaju następstwa. Trzeba podkreślić, że przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k. wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie może być całościowa i merytoryczna ocena trafności i zasadności podniesionych w kasacji zarzutów, gdyż ta może zostać rozstrzygnięta dopiero w trakcie rozpoznawania tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

W odniesieniu do zarzutu sugerującego wystąpienie uchybień z art. 439 § 1 k.p.k. trzeba wskazać, że dla uwzględnienia wniosków o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (konkretnego zarzutu) musiałoby być niemal zbliżone do pewności. Wprawdzie ranga zarzucanych w kasacjach uchybień jest poważna, lecz ich zaistnienie nie jest na tyle oczywiste, by badanie sprawy przez pryzmat przesłanek określonych w art. 532 § 1 k.p.k. przesądzało o konieczności przełamania reguły bezzwłocznego wykonania prawomocnego wyroku. Kwestia ewentualnego wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 k.p.k. wymaga gruntownej analizy akt sprawy w kontekście podniesionych w kasacjach zarzutów. Nie przesądzając zatem ostatecznego efektu wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji z art. 532 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

(r.g.)